

CHOVATEL ŠAMPIONŮ

ŘADU PRESTIŽNÍCH TITULŮ A OCENĚNÍ ZÍSKAL CHOVATEL ZAKRSLÝCH KRÁLÍKŮ TOMÁŠ ČERVINKA. KROMĚŘÍŽAN DLOUHÁ LÉTA SKLÍZÍ ÚSPĚCHY NEJEN V ČESKU.

autor: Oto Hudeček
foto: Ivan Dostál

Tomáš Červinka z Kroměříže se věnuje chovu zakrslých králíků už tři dekády. Dnes patří nenápadný chovatel z Hané mezi nejužší evropskou špičku svého oboru.

V rozhovoru pro Magazin PATRIOT popisuje, jak se z nenápadného hobby stala součást života, kolik času denně

věnuje králíkům a přibližuje svůj recept na úspěch. Chovatel více než osmdesáti republikových a čtyřiceti evropských mistrů a šampionů zároveň zdůrazňuje, že chov není o štěstí ani o rychlých výsledcích, ale naopak dlouholetý maraton. V rozhovoru také vysvětluje, jak funguje bodování a proč je genetika klíčová.

Tomáš Červinka z Kroměříže se věnuje chovu zakrslých králíků už tři dekády. Dnes patří nenápadný chovatel z Hané mezi nejužší evropskou špičku svého oboru.

V rozhovoru pro Magazin PATRIOT popisuje, jak se z nenápadného hobby stala součást života, kolik času denně věnuje králíkům a přibližuje svůj recept na úspěch. Chovatel více než osmdesáti republikových a čtyřiceti evropských mistrů a šampionů zároveň zdůrazňuje, že chov není o štěstí ani o rychlých výsledcích, ale naopak dlouholetý maraton. V rozhovoru také vysvětluje, jak funguje bodování a proč je genetika klíčová.

Chovu králíků se věnujete už třicet let. Jak vlastně tahle cesta začala?

Začalo to už v dětství. Králíci mě svým způsobem provázeli už odmala. Když jsem v devadesátých letech začal s jejich chovem, neměl jsem žádné ambice. Všechno přišlo až postupem času, když jsem do tohoto oboru začal více zabředávat. A jakmile se do toho jednou ponoříte, už vás to nepustí (směje se).

Jak se za tu dobu změnil „králíčí svět“?

Změnil se zásadně, ale pomyslná Mekka zůstává stejná – je jí Evropa. Zatímco Amerika má úplně jiné chovné cíle a jejich králíci se liší typem i velikostí, evropský standard je

pro nás, evropské chovatele, biblí. Chovám králíky hlavně zakrslé divoce zbarvené, zakrslé berany strakáče divoce zbarvené, hermelíny modrooké, zakrslé tříšlové černé a také zakrslé divoce ohnivé. Celý chov je však běh na dlouhou trať.

Máte na svém kontě řadu republikových i evropských titulů. Proč se v tomto oboru nepořádá mistrovství světa?

V chovu králíků mistrovství světa v pravém slova smyslu neexistuje, protože standardy se kontinent od kontinentu liší. Evropský šampionát, který se koná jednou za tři roky, je v našem světě absolutní vrchol. Na takové výstavě se bojuje o titul Evropský mistr, což je ocenění pro nejlepší kolekci čtyř zvířat, a Evropský šampion pro nejlepšího jednotlivce. Získat takový titul je extrémně náročné, protože posuzovatelé jsou mezinárodní a bodují anonymně systémem, kdy jeden neví, jaké hodnocení dal druhý a kdo je majitelem hodnoceného králíka.

Nedávno jste v Holandsku vyhrál prestižní Masterclass. V čem je tato výstava jiná než běžné šampionáty?

Holandsko je zemí původu zakrslých králíků, vyšlechtili je tam už kolem roku 1900. Masterclass je výstava mistrů, kam vás v podstatě musí pozvat na základě vašich dlouhodobých výsledků. Je to extra třída. Podářilo se mi tam něco neuvěřitelného – moje samice dostala od dvou nezávislých rozhodčích devadesát sedm a půl bodu. To jsou v našem světě „megabody“. Vyhrál jsem i s kolekcí a získal jednu ze tří mistrovských vest, které se ve světě udělují. Pro český chov je to historický úspěch, nikdo od nás tam takové ocenění dřív nezískal. Holanďané jsou na své králíky nesmírně hrdí a porazit je na jejich „domácím hřišti“ je pro chovatele obrovských úspěchem. Můj dosavadní asi největší úspěch je však spojen s Dánskem a ziskem 98 bodů.

Co musí králík mít, aby dosáhl na takové číslo?

To bylo v roce 2018 v Herningu. Na Evropské výstavě bylo čtrnáct tisíc králíků a devadesát osm bodů dostali jen dva z nich. Jeden z nich byl můj. Byla to první „osmička“ pro Český svaz chovatelů v historii, udělená zahraničními

posuzovateli. Takové zvíře už se blíží dokonalosti. Musí mít všechno – ideální hmotnost, perfektní strukturu srsti, barvu a především typičnost.

Už jste to trochu nastínil, ale jak vlastně vypadá samotný proces bodování? Co všechno posuzovatel na králíkovi hodnotí?

Každý králík má bodovací lístek, který má sedm pozic. První je hmotnost – pokud je králík příliš lehký nebo naopak těžký, končí. Druhá je tvar – kontroluje se, zda nemá volnou kůži na krku, jak má postavené nohy, jestli nemá vadu páteře. Třetí je typičnost, tedy postoj, uši, hlava. Čtvrtá je srst. Srst je dnes klíčová, protože odráží celkový zdravotní stav a kvalitu krmení. Musí být hustá, pružná, se správnou délkou. Pátá pozice je krycí barva a její stejnoměrnost. Šestá je barva podsady – u mých

divoce zbarvených králíků musíte mít po rozfouknutí srsti na hřbetě jasný červený kroužek, tzv. mezibarvu, a pod ním tmavou podsadu. Poslední pozice je péče a zdraví. Celkově může králík získat až sto bodů.

Jaký je váš recept na úspěch? Dá se šampion „vyrobiť“ jen správným krmením, nebo je potřeba také štěstí na geny?

Je to kombinace všeho. Genetika vám dá potenciál, ale vy ho musíte umět rozvinout. Je to jako u sportovců. Klíčové je načasování a krmná dávka. Já krmím jednou denně a to večer, základem je špičkové seno. Ale pozor, není seno jako seno. K tomu přidávám i speciální granule. Ale jen tolik, aby králík neztučněl.

Uspět na výstavě jen díky náhodě je tedy nemožné?

Náhoda tam hraje minimální roli. Když se něco povede, je to výsledek dlouhodobé koncepce. Člověk musí vědět, čeho chce šlechtěním ve svém chovu dosáhnout, a jít si za tím. Plánujete spojení, sledujete potomstvo, vyřazujete. Někdy čekáte několik let, než se projeví to, co jste plánoval. Chov králíků na špičkové úrovni je zkrátka běh na dlouhou trať. Chovatel musí mít trpělivost, bez ní se to dělat nedá.

Jak náročné je cestování na evropské výstavy? Převážet desítky králíků přes půl Evropy musí být logistický oříšek.

Je to obrovský nápor na chovatele i na zvířata. Například cesta do Dánska nebo Holandska trvá dvanáct ho-

din i více. Musíte mít speciální přepravy, zajistit větrání a králíci musí být v perfektní zdravotní kondici. Na místě pak králíci stráví několik dní v cizím prostředí. Musí to být zvířata s dobrou psychikou, která se nerozsypanou z toho, že kolem nich chodí dav lidí a je tam hluk. Králík, který se stresuje a schovává se v rohu, nikdy nevyhraje. Šampion se musí umět „prodat“, musí se postavit a ukázat se rozhodčímu.

Vnímáte v chovatelské komunitě nějakou národní rivalitu? Třeba vůči Němcům, kteří jsou chovatelskou velmocí?

Němci jsou v chovatelství neuvěřitelně precizní. Mají obrovskou základnu. Dřív tam byl určitý despekt k chovatelům z východu. Někteří kolegové z Česka se dokonce snažili své králíky tetovat německými čísly, aby si zajistili lepší body u tamních rozhodčích. Já jsem to ale nikdy

neudělal. Vždycky jsem vystavoval s českým tetováním a pod českou vlajkou. A když pak moji králíci začali porážet ty jejich, získal jsem si respekt. Dnes už mě berou jako rovnocenného partnera. Loni jsem třeba vyhrál evropskou speciálku přímo v Německu.

Aktuálně máte zhruba sto padesát králíků. Kolik času vám chov denně zabere?

Jsou to odhadem asi tři až čtyři hodiny každý den. Králíci neznají víkendy, svátky ani dovolené. Všechno se navíc musí plánovat dopředu. Je to určitě zásah do osobního života, ale když to člověk dělá srdcem, bere to jako součást života.

Dnešní doba přeje domácím mazlíčkům, ale internet je často plný rozporuplných rad. Co vás jako odborníka nejvíce zvedá ze židle?

Internetová „odborníci“, to je kapitola sama pro sebe. Často vidím rady od lidí, kteří mají jednoho králíka dva roky a myslí si, že vědí všechno. Nejvíce mě fascinují debaty o kastraci. Údajně je třeba králíky kastrovat, aby se předcházelo rakovině a dalším onemocněním. To je naprostý nesmysl. Za třicet let jsem se s něčím takovým nesetkal ani jednou a to jsem králíky nikdy nekastroval. Pak jsou tu mýty o otlacích – lidé tvrdí, že králík musí běhat po koberci, jinak mu onemocní tlapky. To je hloupost. Králík je domestikované zvíře, které se chová stovky let v kotcích. Pokud má suchou slámu a čistotu, je tam nejspokojenější.

A co králík v bytě? Je to vhodné prostředí?

Králíci se běžně chovali jen venku v králíkárnách, kde měli vhodné podmínky. V současnosti je už ale běžné mít králíčka v bytech, kde je kolem třidvaceti stupňů. Taková teplota jim tolik nevadí, snáší to dobře, ale problémy nastávají, když lidé umísťují klec s králíkem k topení nebo mu pořizují obleček. To je už šílené.

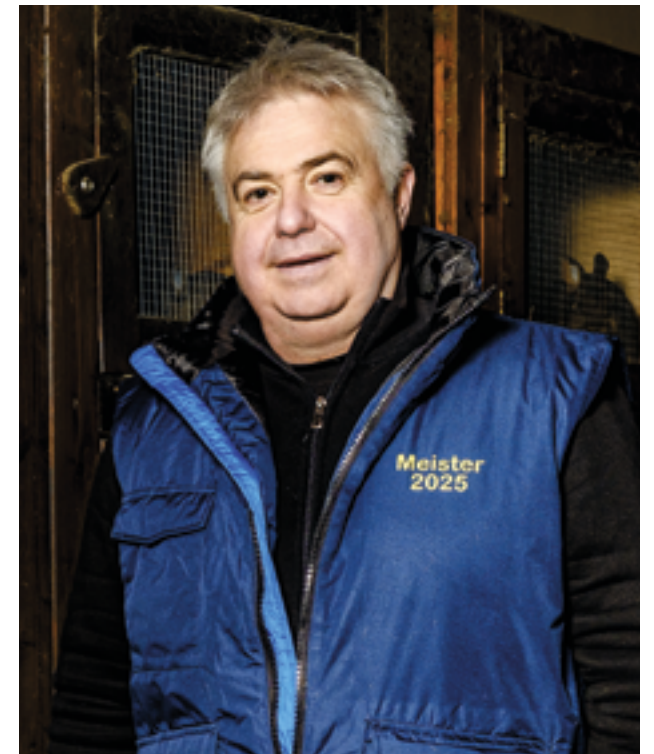
Jaká je tedy ideální teplota pro králíka?

Ideální teplota pro králíka je kolem deseti až dvanácti stupňů. V zimě mu nevadí mráz, pokud je v suchu a bez průvanu. Problémy mohou nastávat v horkých měsících,

tehdy je důležité je nevystavovat horkému slunci, mít je v chladném stínu. V horkém nebo v přetopeném panelákovém bytu králík trpí, špatně líná a může být častěji nemocný.

Pojďme naše povídání zakončit pozitivněji. Co vám chov králíků osobně dává?

Radost a smysl. Když se něco povede, víte, že za tím stojí roky práce. Není to rychlá odměna, ale o to má větší hodnotu. Pro mě to nikdy nebyl jen koníček, ale součást života. Skoro se dá říci životní styl (usmívá se).

TOMÁŠ ČERVINKA

- Narodil se v červenci 1974.
- Vystudoval Střední zemědělskou školu ve Vyškově.
- Pracuje jako OSVČ, provozuje maloobchodní prodejnu s chovatelskými potřebami pro zvířata a rybářské potřeby v Kroměříži.
- Je ženatý, má dvě děti.
- Kromě chovu zakrslých králíků patří mezi jeho koníčky také pěstování kaktusů.
- Je mezinárodním posuzovatelem králíků.